

Лекція № 9.

КІНОКОРПОРАЦІЇ СУЧАСНОГО СВІТУ ТА ФОРМУВАННЯ ГЛОБАЛЬНОЇ КІНОКУЛЬТУРИ.

ГОЛІВУД. Голлівуд — район у місті Лос-Анджелес, Каліфорнія, США, назва якого є синонімом американської кіноіндустрії. З початку 1900-х років, коли піонери кіновиробництва знайшли в південній Каліфорнії ідеальне поєднання м'якого клімату, багато сонця, різноманітного рельєфу та великого ринку праці, образ Голлівуду як виробника мішурних кінематографічних мрій став загальносвітовим.

Глинобитний будинок був першим будинком, побудованим (1853) на місці поблизу Лос-Анджелеса, який тоді був невеликим містом у новому штаті Каліфорнія. Голлівуд був закладений як підрозділ нерухомості в 1887 році Хорасом Вілкоксом, прихильником заборони з Канзасу, який уявляв громаду, засновану на своїх тверезих релігійних принципах. Його дружина Даїда назвала цей район на честь будинку свого друга в Чикаго. У 1910 році через неадекватне водопостачання жителі Голлівуду проголосували за об'єднання з Лос-Анджелесом.

У 1908 році в Голлівуді був завершений один із перших сюжетних фільмів «Граф Монте-Крісто» після того, як його зйомки почалися в Чикаго. У 1911 році ділянку на бульварі Сансет було перетворено на першу голлівудську студію, і незабаром близько 20 компаній почали виробляти фільми в цьому районі. До 1915 року Голлівуд став центром кіноіндустрії Сполучених Штатів, оскільки туди переїхало більше незалежних режисерів зі Східного узбережжя. Понад три десятиліття, від німого екрана до появи розмовного кіно, такі люди, як Д. У. Гріффіт, Голдвін, Адольф Цукор, Вільям Фокс, Луїс Б. Майер, Дарріл Ф. Занук і Гарн Кон були володарями великі кіностудії - 20th Century-Fox, Metro-Goldwyn-Mayer, Paramount Pictures, Columbia, Warner Brothers та інші. Серед письменників, які

захоплювалися Голлівудом у його «золотий вік», були романісти Ф. Скотт Фіцджеральд, Олдос Хакслі, Евелін Во, Натанаель Вест.

Після Другої світової війни кіностудії почали переміщатися за межі Голлівуду; а зйомки на місцевості по всьому світу спустошили багато відомих майданчиків і звукових сцен або передали їх продюсерам телешоу. З появою телебачення Голлівуд почав змінювати свої функції. На початку 1960-х років він став джерелом більшості американських телевізійних розваг. Деякі студії, такі як Universal, стали величезними телепродюсерами. Наявність тисяч технічно досвідчених майстрів у районі Голлівуду, а також величезна кількість обладнання роблять малоімовірним, що індустрія розваг коли-небудь буде повністю викорінена.

UNITED ARTISTS CORPORATION. Корпорація United Artists є головним інвестором і дистриб'ютором кінофільмів незалежного виробництва в Сполучених Штатах. Корпорація була створена в 1919 році Чарлі Чапліном, зіркою комедійного кіно; Мері Пікфорд і її чоловік Дуглас Фербенкс, популярні кінозірки; і Д. У. Гріффіт, режисер, який був піонером у розвитку техніки оператора. Вони були провідними режисерами свого часу і хотіли повної свободи у виробництві та розповсюдженні своїх фільмів. Також компанія займалася дистрибуцією високоякісних фільмів незалежних виробників. United Artists була першою великою виробничою компанією, яка контролювалася не бізнесменами, а артистами. Це також започаткувало тенденцію серед студій діяти як дистриб'юторські агентства для фільмів, відмінних від тих, які вони випустили.

Окрім фільмів своїх засновників (зокрема «Золота лихоманка» Чапліна, 1925), United Artists процвітала у 1920-х роках завдяки фільмам із Бастером Кітоном і Рудольфом Валентино в головних ролях. Компанія зустріла новий виклик звукових фільмів у 1930-х роках завдяки таланту таких продюсерів, як Семюель Голдвін та Олександр Корда. Згодом корпорація зіткнулася з фінансовими труднощами, і в 1951 році була реорганізована: виробнича

студія була продана, а United Artists стала виключно фінансовою та дистриб'юторською установою. Незважаючи на те, що нова адміністрація зарекомендувала себе зі скромним бюджетом фільмів, компанія була цілком конкурентоспроможною до середини 1950-х років з усіма великими студіями. Завдяки таким фільмам, як «Африканська королева» (1951), «Вестсайдська історія» (1961) та ін. Наступні успіхи компанії включають серіали про Джеймса Бонда та Рожеву пантеру та такі фільми, як «Пролітаючи над гніздом зозулі» (1975). У свої останні роки. United Artists переживали різні форми власності та корпоративні організації.

WARNER BROTHERS. Warner Brothers - повністю (1923-69) Warner Brothers Pictures, Inc., або (з 1969) Warner Bros. Inc. - це американська кіностудія, яка представила перший справжній розмовний фільм (1927). Компанію заснували чотири брати, Гаррі, Альберт, Семюель і Джек Уорнери, які були синами Бенджаміна Ейхельбаума, емігранта з Польщі, шевця та розносника. Брати почали свою кар'єру з показу рухомих картин в Огайо та Пенсільванії у подорожах. У 1903 році вони почали купувати кінотеатри, а потім перейшли до кінопрокату. Пізніше вони почали виробляти власні фільми, а в 1917 році вони перенесли свою виробничу штаб-квартиру до Голлівуду, штат Каліфорнія. Вони заснували Warner Brothers Pictures, Inc., у 1923 році. Старший із братів, Гаррі (1881-1958), був президентом компанії і керував її штаб-квартирою в Нью-Йорку, тоді як Альберт (1884-1967) був її скарбником і керівником відділу продажів і розподілу. Сем (1888-1927) і Джек (1892-1978) керували студією в Голлівуді.

Коли компанія зіткнулася з фінансовими труднощами в середині 1920-х років, Сем Ворнер переконав своїх братів співпрацювати в розробці патенту на процес (Vitaphone), який зробив «розмовні радіостанції» можливими. Студійний «Дон Жуан» (1926) відкрився повністю синхронною музичною доріжкою, а «Співак джазу» (1927) мав і синхронну музику, і діалоги. Тоді

Warner Brothers зняли «Вогні Нью-Йорка» (1928), перший повнометражний багатомовний фільм, і «Продовжуйте шоу» (1929), перший багатомовний кольоровий фільм. Величезний фінансовий успіх цих перших звукових фільмів дозволив Warner Brothers стати великою кіностудією. До 1930-х років Warner Brothers випускала близько 100 фільмів на рік і контролювала 360 кінотеатрів у Сполучених Штатах і понад 400 за кордоном.

Warner Brothers стали відомі своїми обмеженими в бюджеті технічно грамотними розважальними фільмами. На початку 1930-х компанія почала захоплення гангстерськими фільмами з «Маленьким Цезарем» (1930), «Ворогом» (1931) і «Обличчям зі шрамом» (1932). У 30-х Warner Brothers також представили музичні феєрії, багато карколомних і пригодницьких фільмів і драм. Серед найвідоміших фільмів студії 1940-50-х років — «Касабланка» (1942), «Вартова на Рейні» (1943), «Трамвай Бажання» (1951). Пізніші касові успіхи студії включали «Мою прекрасну леді» (1964), «Бонні і Клайд» (1967), «Екзорцист» (1973), «Колір фіолетового» (1985) і «Втікач» (1993).

Джек Ворнер був давнім віце-президентом Warner, відповідальним за виробництво, і став президентом компанії в 1956 році, після того, як останній з його старших братів пішов на пенсію. У 1972 році він пішов на пенсію. Тим часом Warner Brothers зазнала різноманітних корпоративних змін і до 1970-х років розширила свою діяльність у сфері телевізійних програм, книговидавання та музичних записів. У 1969 році вона стала Warner Bros. Inc., дочірньою компанією Warner Communications Inc. У 1989 році остання компанія об'єдналася з Time Inc., утворивши Time Warner Inc., найбільшу медіа та розважальну корпорацію у світі. У 1995 році компанія Time Warner урочисто відкрила телевізійну мережу WB.

METRO-GOLDWYN-MAYER, INC. Metro-Goldwyn-Mayer, Inc. — компанія, що займається кіно та розвагами, розташована в Санта-Моніці, Каліфорнія. Metro-Goldwyn-Mayer (MGM) є продуктом злиття в 1981 році

між кіностудіями MGM Pictures і United Artists Pictures, Inc. (UA), однією з найстаріших і найвпливовіших студій в історії кіно. Багато з найвідоміших фільмів Голлівуду були зняті під прапором MGM або United Artists, зокрема «Віднесені вітром» (1939), «Опівдні» (1950), «Вестсайдська історія» (1961), «З Росії з Коханню» (1962), «Опівнічний ковбой» (1969), «Пролітаючи над гніздом зозулі» (1975), «Людина дощу» (1988). Постраждала від низки корпоративних поглинань і реструктуризацій у 1980-х роках, MGM втратила позиції великої голлівудської студії. United Artists Pictures стала дочірньою компанією MGM після серйозної реструктуризації в 1992 році. Але серія хітів у середині 1990-х повернула MGM та її дочірній компанії в Україні значну частину блиску.

У 1916 році Семюел Голдвін заснував The Goldwyn Picture Corporation і представив рикаючого лева (Лео) як товарний знак для своїх фільмів. У 1924 році студія Голдвіна об'єдналася з Metro Pictures і Louis B. Mayer Pictures, щоб створити MGM. Луї Б. Майєр працював віце-президентом і генеральним менеджером MGM, отримавши популярність своїм командним, навіть диктаторським стилем управління. Ірвінг Талберг, протеже Майєра, керував виробничим підрозділом нової компанії та розвинув репутацію MGM у виробництві надзвичайно відшліфованих, технічно складних фільмів. «Бен-Гур» (1926) став першим у довгій низці блокбастерів MGM, до якої також увійшли «Гранд-готель» (1932), «Місто хлопчиків» (1938), «Віднесені вітром» і «Чарівник країни Оз». » (1939). Пізніше студія стала відомою своїми розкішними мюзиклами, такими як «Співаючи під дощем» (1952), і своїми епічними драмами, такими як «Доктор Живаго» (1965).

У 1970 році студію очолив фінансист Кірк Керкорян. У 1973 році Керкоріан передав більшу частину розповсюдження MGM в США United Artists, студії, яка була заснована в 1919 році зірками німого кіно Мері Пікфорд, Чарлі Чапліном і Дугласом Фербенксом разом з режисером Д. У.

Гріффітом. У 1974 році Керкорян придбав United Artists і створив MGM / UA Entertainment Company.

У 1986 році магнат кабельного телебачення Тед Тернер придбав фільмотеку MGM майже за 500 мільйонів доларів. Студія реорганізувалася і знову змінила назву на Комунікаційну компанію MGM/UA. Наприкінці 1980-х років студія почала збитковувати, і в 1990 році Керкорян продав компанію італійському фінансисту Джанкарло Парретті. У 1992 році колишній голова Paramount Pictures Френк Манкузо був призначений очолити MGM/UA, яка стала Metro-Goldwyn-Mayer Inc., з United Artists Pictures як дочірньою компанією.

Під керівництвом Манкузо студія почала повертати собі колишній авторитет у кіноіндустрії. «Зоряна брама» (1994) стала першою картиною MGM за три роки, яка принесла значний прибуток у прокаті, зібравши понад 40 мільйонів доларів. Тоді «Золоте око» (1995) став найприбутковішою частиною популярної серії фільмів про Джеймса Бонда, зібравши понад 350 мільйонів доларів. Далі було кілька ударів. Після того, як її фільми знову завоювали глядачів, компанія почала розширюватися та створювати нові підрозділи, зокрема MGM Worldwide Television, телевізійну студію; студія анімаційних фільмів MGM Animation; і MGM Interactive, мультимедійна розважальна компанія.

КОРПОРАЦІЯ PARAMOUNT PICTURES. Paramount Pictures Corporation, компанія з виробництва та розповсюдження кінофільмів і телебачення, розташована в Нью-Йорку. Одна з провідних кіностудій США Paramount випустила багато популярних фільмів, таких як «Десять заповідей» (1923; перезнятий у 1956), «Хрещений батько» (1972) і його продовження, а також «Форрест Гамп» (1994).

Компанія Paramount була заснована в 1912 році як кінокомпанія Famous Players Адольфа Цукора. Зукор, іммігрант до Сполучених Штатів з Угорщини, розпочав свою кар'єру в індустрії розваг у 1903 році. У 1912 році

він заснував компанію Engadine, що займається розповсюдженням фільмів. Пізніше він додав підрозділ виробництва фільмів і перейменував компанію в Famous Players. У 1916 році Цукор об'єднався з американським кінопродюсером Джессі Ласкі, щоб створити корпорацію Famous Players-Lasky Corporation, яка незабаром отримала назву свого підрозділу кінопрокату Paramount. Компанія виробляла та розповсюджувала фільми, але також побудувала або купила сотні кінотеатрів у Сполучених Штатах та Європі.

Paramount став одним із перших лідерів у кіноіндустрії, агресивно купуючи менші виробничі студії, залучаючи популярних акторів до своїх фільмів і показуючи ці фільми у власних кінотеатрах. У 1914 році Цукор підписав контракт з американською акторкою Мері Пікфорд, яка швидко стала однією з найвідоміших зірок індустрії. Серед інших ранніх кінозірок, які знімалися у фільмах Paramount, були Дуглас Фербенкс, Глорія Свонсон, Гері Купер.

У 1926 році мережа театрів «Балабан і Кац» об'єдналася з «Парамаунт», а десять років потому керував операцією американський продюсер Барні Балабан. Під керівництвом Балабана протягом 1930-х і 1940-х років компанія Paramount ще більше зросла. Фільми студії «Going My Way» (1944) і «Lost Weekend» (1945) отримали премію «Оскар» за найкращий фільм. До середини 1940-х Paramount і чотири інші великі кінокомпанії володіли більшістю кінотеатрів у міських районах США, таким чином контролюючи виробництво, розповсюдження та показ практично всіх американських фільмів.

Але в 1948 році Paramount продала свої театральні холдинги. Вплив студії в кіноіндустрії значно зменшився. У 1950-х і на початку 1960-х Paramount випускав лише випадкові хіти. У 1966 році Gulf & Western Industries купила компанію. Коли вона придбала Paramount, Gulf & Western була холдинговою компанією для десятків інших інтересів, включаючи

сигари, видобуток корисних копалин і нерухомість. За підтримки Gulf & Western Paramount створив кілька хітів, зокрема «The Odd Couple» (1968), «Love Story» (1970), «The Godfather» і «The Godfather II» (1974).

У 1989 році компанія була перейменована в Paramount Communications Corporation. У 1994 році Viacom купив Paramount. Через рік Viacom запустила телевізійну мережу United Paramount Network.

TWENTIETH CENTURY FOX FILM CORPORATION. Twentieth Century Fox Film Corporation — компанія, що займається виробництвом фільмів і телебачення, розташована в Лос-Анджелесі, Каліфорнія. Компанія була утворена в 1935 році шляхом злиття двох кіновиробничих компаній, Fox Film Corporation і Twentieth Century Films. Довгий час одна з провідних студій Голлівуду, Twentieth Century Fox, створила хітові фільми, такі як «Звуки музики» (1964) і «Зоряні війни» (1977).

Компанія бере свій початок у 1904 році, коли Вільям Фокс, іммігрант до Сполучених Штатів з Угорщини, заснував мережу кінотеатрів Nickelodeon (кінотеатри, які стягували п'ять центів за вхід) у Нью-Йорку. Фокс розпочав виробництво кінофільмів у 1912 році, а через три роки, у 1915 році, він заснував Fox Film Corporation для виробництва, розповсюдження та показу фільмів. У 1917 році компанія переїхала до Каліфорнії. З 1925 по 1928 рік Fox Film Corporation запровадила технологію запису та відтворення звуку на плівці. Починаючи з жовтня 1927 року Fox використовувала технологію, яку вона називала звуковою системою Movietone, щоб озвучувати кінохроніки, які транслювали в кінотеатрах перед презентацією художніх фільмів компанії. У 1928 році Фокс почав знімати художні звукові фільми, які використовували систему Movietone, і незабаром інші великі студії почали переходити на цю технологію.

Компанія Twentieth Century Films почалася в 1933 році, коли Дарріл Ф. Занук і Джозеф М. Шенк залишили свої керівні посади в Warner Bros і United Artists, відповідно, щоб створити нову компанію. Через два роки, у

1935 році, Занук і Шенк об'єднали свою компанію з Fox і створили Twentieth Century-Fox.

Наприкінці 1930-х і в 40-х роках Twentieth Century-Fox випускав переважно вестерни, мюзикли, екранні біографії та релігійні епоси, кілька важливих соціальних драм, таких як «Джентльменська угода» (1947). У 1953 році компанія Twentieth Century-Fox представила CinemaScope — процес, за допомогою якого зображення проектується на екран шириною в два з половиною рази більшою за висоту; Перший широкоекранний художній фільм компанії «The Robe» (1953) започаткував тенденцію до використання широких екранів у кінотеатрах. Студія Twentieth Century-Fox принесла Мерилін Монро славу у 1950-х роках. Серед найуспішніших мюзиклів студії того десятиліття — «Король і 1» (1956).

Наприкінці 1950-х і на початку 1960-х років компанія Twentieth Century Fox ледь не збанкрутувала після низки фінансових крахів, включаючи неймовірно дорогий фільм «Клеопатра» (1963). У 1964 році студія знову стала фінансово стабільною після успіху «The Sound of Music».

Протягом 1960-х років Twentieth Century Fox став провідним продюсером телевізійних шоу з такими популярними програмами, як «Подорож на морське дно» (1964-1968), «Бетмен» (1965-1968) і «Загублений у космосі» (1965). -1968). Кіностудія мала низку успішних фільмів у 1970-х роках, серед яких «Пригода Посейдона» (1972), «Молодий Франкенштейн» (1974) і «Високе пекло» (1974). У 1977 році Twentieth Century Fox випустила «Зоряні війни», фільм, який кілька інших студій вирішили не випускати. Фільм зібрав майже 200 мільйонів доларів після свого першого випуску, побивши рекорди касових зборів і забезпечивши студії дохід для придбання за межами кіноіндустрії. Ці придбання включали курорти в Аспені, Колорадо, і Монтереї, Каліфорнія.

У 1981 році корпорацію купив керівник нафтової промисловості Марвін Девіс та його родина, які, у свою чергу, у 1985 році продали її міжнародному

видавництву Руперту Мердоку, медіа-магнату австралійського походження. Після покупки Мердок об'єднав свої американські кіно- і телекомпанії в холдингову компанію Fox, Inc. Fox випустила кілька касових хітів, включаючи «Уолл-стріт» (1987). У 1996 році студія зняла блокбастер «День незалежності», який зібрав у світовому прокаті понад 800 мільйонів доларів.

БОЛІВУД (ІНДІЯ). Щороку в Індії виробляється більше фільмів, ніж у будь-якій іншій країні світу. А Боллівуд, як назвали центр кіноіндустрії хінді в Мумбаї, Індія, є фабрикою мрій для багатьох із них. В Індії кіно – це не розвага. Це пристрасть. Щодня мільйони кіноглядачів стікаються до 13, 000 кінозалів, розкиданих по всій країні, щоб взяти участь у рухомому святі видовищ, пісень і танців. З початку виробництва фільмів в Індії на початку 1900-х років Індія зняла понад 27 000 фільмів 52 мовами. Сьогодні Індія є найбільшою країною у світі з виробництва фільмів.

Індійська кіноіндустрія почалася в Бомбеї (нині Мумбаї) у 1930-х роках і перетворилася на величезну кіноімперію. Кіноіндустрія Мумбаї або Боллівуд, як його називають у народі, є кіностолицею хінді в Індії.

Мумбаї посідає центральне місце в історії кіно з моменту появи кіно в Індії. 7 липня 1896 року в готелі Watson у Мумбаї відбувся показ першого в історії фільму в Індії, шість короткометражних фільмів братів Люм'єр. Незабаром схожі шорти почали виготовляти заповзятливі індійці в Мумбаї. У 1912 році були спроби зняти сценічні п'єси, і Дадасахеб Фалке, широко визнаний батько індійського кіно, заснував у Мумбаї кінокомпанію Phalke Films. Через рік, заклавши коштовності своєї дружини та ризикуючи фізично та фінансово розоритися, він зняв перший повнометражний фільм в Індії. Приголомшливий успіх, він тривав понад три тижні. У 1931 році Ардешир Марван Ірані, студійний магнат Мумбаї, зняв перший індійський телевізійний фільм «Алам Ара»; у 1937 році він створив перший в Індії кольоровий фільм із місцевою обробкою, «Kisan Kanya».

Відтоді кіноіндустрія хінді зросла в масштабах і амбіціях. Протягом багатьох років із Боллівуду виникло кілька класичних жанрів: історичний епос, каррі-вестерн, куртизанський фільм, який висвітлює приголомшливу кінематографію та чуттєву танцювальну хореографію, а також міфологічний фільм.

Сьогодні Боллівуд нагадує свою продукцію своєю надзвичайною аурою, колоритними особистостями та великими суперечностями. Мумбаї, де розташовано понад 10 розгалужених студій, випускає різноманітні видовища, починаючи від великобюджетних фільмів із кількома зірками й закінчуючи швидкими фільмами рівня С, створеними за мізерні бюджети за 10–15 днів. У будь-який момент часу понад 200 фільмів перебувають у стадії виробництва з бюджетом від 50 000 до понад 5 мільйонів доларів. У промисловості, яка коштує приблизно 500 мільйонів доларів США, працює близько 100 000 людей.

Хоча Ченнаї (Мадрас), Гайдарабад і Калькутта також є важливими центрами кіновиробництва, боллівудські фільми з ширшим охопленням зберігають майже гіпнотичний вплив на індійців у всьому світі. Його зірки — сучасні боги. Мегазірки, а не сюжети, часто були рушійною силою фільмів. Починаючи з 1936 року, коли Ашок Кумар і Девіка Рані стали першою великою зірковою парою, індійська публіка розвинула ненаситний апетит до новин про їхніх екранних героїв. Цей інтерес продовжувався з такими акторами-чоловіками, як Радж Капур, Діліп Кумар і Дев Ананд у 1950-х і 60-х роках, Раджа Кханна в 70-х, Амітабх Баччан у 80-х і Шахрукх Кхан у 90-х.

Серед популярних жіночих ікон були Мадхубала у 1950-х, Мумтаз у 60-х, Зінат Аман у 70-х, Хема Маліні у 80-х та Мадхурі Діксіт і Каджол у 90-х.

Протягом багатьох років фільми на хінді зробили гігантський прогрес у технічному плані, але незначні кроки в тематичному. Хоча сучасне обладнання, як-от камери Arrillex і системи монтажу Avid, не є чимось

незвичайним у запилених студіях Мумбаї, нетрадиційні теми зустрічаються рідко. Більшість мейнстрімових фільмів дотримуються двох головних правил мумбайського кіно: має бути любовний кут і мають бути пісні.

Музика стала невід'ємною частиною індійського кіно з часів «Алам Ара», у якому було сім пісень. Історики вважають, що музична форма походить від індійського театру. Незалежно від того, чи це трилер, бойовик, шокуючий фільм жахів чи підлітковий роман, герої врешті-решт починають співати - часто на тлі неймовірно красивого місця. Кінопісні, які звучать на весіллях, святах, урочистостях, дискотеках, є державними гімнами. Сьогодні кіномузика — це великий бізнес, успішні саундтреки продають 10 мільйонів касет. А різні композитори, співаки, хореографи – самі зірки.

На рубежі 21-го століття Боллівуд випускав близько 1000 художніх фільмів на рік усіма основними мовами Індії та в різних містах, і міжнародні глядачі почали розвиватися серед азіатів у Великобританії та Сполучених Штатах. Стандартними рисами боллівудських фільмів залишалися типові сюжетні лінії, майстерно поставлені бойові сцени, видовищні пісні й танці, насичена емоційністю мелодрама та герої, які перевершують життя.

Тож Боллівуд процвітає у всій своїй хаотичній красі. Як сказав легендарний режисер, покійний Радж Капур: «Це тут, щоб жити, це тут, щоб померти. Немає іншої землі і іншого неба».

ТОНО MOTION PICTURE COMPANY (ЯПОНІЯ). Компанію заснував у 1936 році Кобаясі Ічізо, колишній бізнесмен, який був творцем дівочої «оперної трупи». У 1932 році він організував Токійську театральну корпорацію Такаразука, згодом придбавши кілька відомих театрів і побудував нові, більші. Його споруди містили три або більше окремих театрів, модель, якої досі дотримуються в Японії. У 1935 році він отримав контроль над двома невеликими компаніями, PCL, студією, яка вперше застосувала сучасні методи виробництва, і JO, компанією, яка виробляла рекламні фільми. Наступного року було створено Toho Motion Picture

Distribution Corporation для розповсюдження фільмів, створених цими двома студіями. Відомий директор Куросава Акіра був одним із перших співробітників компанії.

Тохо був видатним японським продуцентом часів Другої світової війни. Однак після війни воно зазнало серйозних трудових труднощів через об'єднання в профспілки. До 1948 року Тохо припинила виробництво та виступала в якості дистриб'ютора фільмів Shintoho Motion Picture Company, яку фінансувала Тохо в 1947 році. Студія відновила роботу, а в 1950-х запровадила перший успішний широкоформатний процес, розроблений Японією, Тохоскоп, подібний до американської техніки CinemaScope.